

Bekjendtgjørelsen af 1840 udtrykkelig gjøre opmærksom paa, hvad jeg troer ikke blev fremhævet, at det ikke var en Bekjendtgjørelse, som var almindelig med Hensyn til alle Jernbaner, om hvis Anlæg inden Monarchiets Grændser der kunde blive Spørgsmaal, men at Bekjendtgjørelsen, som det vil erindres, var begrændset til en vis Art af Jernbaner, hvorom der dengang var Spørgsmaal. Det er meget muligt, at det ærede Medlem fremhævede det — jeg hørte det imidlertid ikke — men Bekjendtgjørelsen angik kun Jernbaner mellem Nordsøen og Østersøen. Hvad dernæst Tilbagekjøbsretten angaaer, saa vil jeg bede bemærket, at Spørgsmaalet jo kun dreier sig, om Regjeringen skal være forpligtet til at betinge sig Tilbagekjøbsretten. Spørgsmaalet er ikke, om Regjeringen bør betinge sig den, dersom den kan opnaaes uden at foranledige særegne Vanskeligheder; men Spørgsmaalet er dette: skal Concessjonen ikke kunne gives, medmindre man bliver enig om Tilbagekjøbsretsbetingelserne, det vil naturligviis sige rimelige Betingelser, som Regjeringen kan gaae ind paa. Men det er nu ikke saa ganske let at enes om Tilbagekjøbsretsbetingelserne ved en saadan Bane, hvor der ikke er Tale om Rentegaranti eller Sligt; og hvor man derfor let kommer til at bygge Tilbagekjøbsretsbetingelser paa Forudsætninger, hvori man ikke har noget ret Indseende, og hvorover man derfor ikke har noget egentligt Herredømme, og kommer altsaa til at være meget afhængig; det er imidlertid et Spørgsmaal, som jeg maa henstille, hvorvidt Rigsdagen vil medvirke til, at der i saa Henseende gives Regjeringen et noget større Spilrum. Hvad endelig angaaer Spørgsmaalet om en begrændset Toldgodtgjørelse, skal jeg kun bemærke, at jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand, som nærmest har udtalt sig herom, ikke skarpt har fastholdt den Tanke i den ene Retning, som han har fastholdt i den anden. Den ærede Rigsdagsmand har jo, som bekjendt, her i Thinget gjort gjældende, at man altid havde det i sin Haand at sikkre vedkommende Entrepreneur en saadan Godtgjørelse, som fandtes passende, selv om man ikke kunde opnaae Toldgodtgjørelse. Den ærede

Rigsdagsmand fremhævede netop dette paa en Tid, da denne Consequents af Forfjellen mellem Tolden som et Rigsaanliggende og Jernbanesagen som et Landsaanliggende ikke stod saa klart og skarpt; men det synes mig, at han nu i en anden Retning selv fordunkler denne skarpe og consequente Adskillelse, idet det forekommer mig, at det ikke er her, at den ærede Rigsdagsmand skal søge at gjøre sine Anskuelser om Toldens Størrelse gjældende.

Tiemroth: Med Hensyn til, hvad der er anført af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), skal jeg blot bemærke, at det forekommer mig, at den strenge Consequents ikke bør komme til Anvendelse i dette Tilfælde, hvor der er Tale om Begunstigelser; men man maa tage Hensyn til de særlige Omstændigheder, der kunne tale mere for een Bane end for en anden eller for eet Foretagende mere end for et andet. Jeg troer ikke, at en saadan streng Consequents lader sig gennemføre i dette Tilfælde. Desuden vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa den Stilling, hvori Helsingør rimeligviis vil komme, naar Drefundstolden falder bort, og hvilken Lettelse og Hjælp det vilde være ogsaa for denne Commune, naar denne Jernbane kommer istand, og at man altsaa ved denne Leilighed burde søge at gjøre dette Anlæg saa let som muligt. Forøvrigt troer jeg ikke, at disse 5 pCt. have nogen betydelig Indflydelse; men det vil dog altid være en Lettelse. Jeg skal derfor meget anbefale at blive staaende ved Forslaget, som det er.

Siden jeg har Ordet, skal jeg ogsaa yttre et Par Ord angaaende den Tilbagekjøbsret, hvorom der har været Tale. Det forekommer mig, at et saadant Spørgsmaal ikke nu lader sig afgjøre, og at det, som den ærede Minister bemærkede, let kunde blive en Byrde for Regjeringen at skulle tilbagekjøbe dette Anlæg. Jeg troer saaledes, at det ogsaa i denne Henseende er bedst, at Forslaget bliver saaledes som det er forelagt fra Ministeriet. Det er blot disse to Bemærkninger, jeg, ved denne Leilighed har villet gjøre.